

SIRATOM ÖNMAGUNKAT

Emlékszel gyermekéveink felhőtlen kék egére,
a kerti kis csatákra és a Rákos-
patak papírhajóira s a mákos
kalács ízére ünnep délután?
Az epret rázni nagy kendőbe kellett,
a kukoricafosztáson daloltunk és anyáncok
és rajtunk is nótásan átsuhant az álom.
Emlékszel, néha késő este összebujtunk,
— s bár bölcseséteből semmit sem tanultunk —
végigborzongott rajtunk: gyerekek vagyunk.

Emlékszel megkuszált diákkorunkra...? Sokszor
kamasz-szüzi meséken éltünk álmodón
lidércekkel csatázva, győzve és mohón
szívünkre szíttunk sok-sok elmúltót.
A lelkünk hamvát szűzen óvni kellett,
nagy gyónásokban megfürösztve... Néha
szűzen kamasz diákszívünkben felcsendült a nóta.
De néha késő este fázva összebujtunk,
— és bár szeretni is magunk tanultunk —
végigborzongott rajtunk: szűztiszták vagyunk...

S látod, most Isten ujja minket megdelejzett,
mint nagy-nagy mágnes hűz sugárzatába,
a szívünk sem suta, de mindhiába,
tudod, testvérem, emberek vagyunk.
Tompán belénk nyilal, hogy szentnek kéne lenni,
igás bajoknak szívvel szembemenni,
hős, verhetetlen lendülettel gátakon megállni,
tavaszban várni Istent s őszre újra várni.
Imás, mennyországkóros lelkek összebujunk,
kacatként szórjuk félre mind, amit tanultunk,
forró szívünk hidegtelelés veri,
lelkünk fetrengve, sírva-bízva keresi,
hogy mért csak néha vagyunk tártszívű gyerek,
miért csak néha vagyunk szűztisztán kamasz,
jaj, mért csak néha vagyunk szent-szent emberek...?

Pannonhalma.